

[Lasse Budtz]

I denne forbindelse må man også huske, at statens filmcentrals budget er alt for lille til at imødekomme et stadig stigende behov for lån af film, og at der i de såkaldte workshops under filminstituttet ligger nogle muligheder for eksperimenter, også for amatører. Sagt på en lidt bredere måde ligger der netop på filmområdet en talentmasse, som vi simpelt hen er forpligtet til at komme til hjælp, også til gavn for os selv.

En række af vore museer, både de kulturhistoriske og de kunstneriske, har økonomiske problemer som klart fremhævet af ministeren, og det er helt oplagt, at vi ikke bare i længden kan lade disse problemer ligge, også fordi museerne i stigende grad er blevet kulturpolitiske mødesteder og ofte viser stor opfindsomhed.

Jeg vil gerne slutte med at udtale socialdemokratiets store glæde over og anerkendelse af fagbevægelsens meget klare og aktive kulturpolitiske indsats.

LOs kulturfond uddeler vistnok noget i retning af 400.000 kr. om året til glæde og gavn for mange. LOs kulturkonferencer samler entusiastiske tilhørere, og forslaget om oprettelsen af et arbejdermuseum er også på denne baggrund indlysende rigtigt. Arbejderbevægelsens ønske om at deltage i udviklingen af et rigt dansk kulturliv er også blevet understreget på meget positiv måde gennem LOs beslutning om at lade landets fællesorganisationer etablere lokale kulturudvalg ved siden af de kommunale. Det er en glimrende idé, fordi man på denne måde kan øge interessen for de lokale kultur- og fritidstilbud. LOs initiativ understreger også, at kulturpolitik er socialpolitik. Ved at øge kulturaktiviteterne i forbindelse med arbejdspladserne bliver arbejdstiden og dermed også fritiden mere indholdsrig. Måtte andre store landsorganisationer lade sig inspirere af LOs initiativer og gå hen og gøre ligestå!

Mette Madsen (V):

Må jeg begynde med et citat.

»Kultur skal støttes

ikke styres

for hvis kultur styres

bliver den et udtryk for styrende

interessegruppers interesser

og derfor ikke mangesidig

ikke virkelig.«

Sådan siger digteren Uffe Harder i sin digtsamling »Nu og Nu«. Og senere i samme digt siger han:

»For øvrigt kan jeg meget godt forstå dem som bliver trætte af at høre om kultur og hellere vil tænke helt konkret på billeder og bøger og musik på en teaterforestilling eller film.

Men okay diskussionen om kultur er ikke til at komme udenom: Kultur og kunst er mangesidige.«

Nu har ministeren altså fundet tiden inde til en debat om kulturpolitik, men, kære minister, tilgiv, at jeg siger det: 34 sider til debat i en uge, der i forvejen var overbelastet med musiklov, lydavis og radio og samråd om såvel Det kgl. Teater som museerne! 34 sider har ministeren bredt sig på, og sølle 15 minutter har vi til at besvare dem. Man giver næsten op på forhånd. For hvad skal jeg tage med, og hvad kan jeg forsvare at lade ligge?

Men okay, som Uffe Harder siger, diskussionen er ikke til at komme udenom, og jeg kan da begynde med at sige, at der i redegørelsen er mange smukke ord, mange flotte ord, men også mange gode ord, ord som decentralisering, tolerance og frihed, ord, som også venstre mener er grundlæggende for kulturpolitikken, hvis man altså mener dem og efterlever dem.

Og mener ministeren dem så? Går der ikke gennem hele redegørelsen som den knap-penålsråde tråd ønsket om styring, socialdemokratisk styring, af hele det danske kulturliv, styring af tilbud, af formidling, af fritiden, af familierne og især af børnene?

Det er her, vandene skiller mellem den socialdemokratiske og den liberale tankegang. For nok er venstre stort set enig i og har præget de forskellige kulturlove, og nok ønsker venstre også en vifte af gode tilbud, men aldrig som påbud. Den liberale kulturpolitik bygger på et menneskesyn og et samfundssyn, der siger nej til kulturelt formynderi og kulturel styring. Den bygger på det mål at sætte det enkelte menneske i stand til at tænke, vælge og handle selvstændigt og på det frisind, der respekterer andres synspunkter og andres ret.

Men respekten for det enkelte menneske mangler totalt i ministerens redegørelse. Der er kun en dyb mistillid til, at den enkelte selv